Ч. 97. Второк 16 (3) мая 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і ср. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостевах на провінциї:

на цілий рік	К 4·80
на пів року	„ 2·40
на чверть року	„ 1·20
місячно . . .	„ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К 10·80
на пів року	„ 5·40
на чверть року	„ 2·70
місячно . . .	„ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — До ситуациї на Угорщинї. — Тіттонї о політицї на Балканї. — Подїї в Росиї і росийско-японьска війна.

Засїданя Ради державної закінчили ся в суботу в ночи. Пізно по півночи закінчила ся дискусия над законом о похатній торговли, котрий ухвалено без змін, які предкладала палата панів і справа ся буде мусїла знов прийти перед палату панів. Відтак приступлено до наради над предложенем о утвореню італїяньского видїлу правничого в Роверето. Предложенє се по довшій дискусиї передано в першім читаню комісиї буджетовій. Під конець засїданя ухвалено в другім і третім читаню закон о підводах зі змінами, які поробила палата панів. По сїм закрито засїданє а президент палати подав послам до відомости, що о дни і порядку дневнім слїдуючого засїданя повідомить їх письменно.

Ческий сойм скликаний на 18 с. м.; але доки буде радити, се буде зависїти від ухвали Всенїмців, яка западе дня 17 с. м. Значна часть Всенїмців єсть за тим, щоби вести й дальшу обструкцию в соймі. Скоро би переперли своє жаданє, то сойм ухвалить лиш буджет і предложенє о запомозї для потерпівших від неурожаїв а справа курий соймових і реформи виборчої буде відложена аж на пізнїйше.

Угорска палата послів ухвалила адресу до Корони а президент мінїстрів вислав її ще в пятницю по полудни до цісарскої канцеляриї до Відня. На тім і закінчив ся перший акт дїяльности сполученої угорскої опозициї. А що дальше буде? Того й сама коалїция не знає ясно. В пятницю вечером зібрав ся був екзекутивний комітет на нараду, але не порішив нїчого. Говорено богато о бар. Буряні, котрий має бути мужем довіря Корони о поставленю мінїстерства в стан обжалованя і т.п., але остаточно відложено засїданє аж до нинї. Більша часть комітету була за тим, що треба безусловно старати ся удержати палату послів разом і длятого аж до виготовленя конкретного проґраму робіт скликувати бодай формальні засїданя, на котрих поодинокі комісиї предкладали би всїлякі звіти. Мериторичні кроки поробить коалїция аж тогди, коли насціє відповідь Цісаря на адресу.

В італїяньскім парляментї давав мінїстер справ заграничних Тіттонї всїлякі поясненя італїяньскої політики заграничної, а найважнїйші були ті, що відносили ся до політики на Балканї. Тіттонї сказав, що відносини Італїї до Австро-Угорщини суть як найлїпші, до того не треба аж було з'їзду у Венециї, бо всї справи вже перед тим були всесторонно залагоджені. Становище Італїї зискало собі довірє султана і симпатию балканьских народів. Обговорюючи відтак справу македоньску сказав Тіттонї, що робота цивільних аґентів і реформи не висказали за 18 місяців великого успіху, але треба мати на увазї величезні трудности, з якими цивільні аґенти мусїли боротись ся. Дві головні задачі треба було сповнити в Македониї: забезпечити житє і майно і усунути надужитя. Першу задачу сповнено реорґанїзациєю жандармериї; друга задача має бути сповнена реформою фінансовою під контролею держав европейских. Держави приняли проєкт реформи фінансової предложеної турецким правительством, але додали до него постанову, після котрої Італїя, Анґлїя, Франция і Нїмеччина мають іменувати по одному делеґатови фінансовому, а они утворять з цивільними аґентами Австро-Угорщини і Росиї та з турецким ґенеральним інспектором комісию, котра переведе реформу фінансову. Найважнїйша річ, яку Тіттонї подав до відомости послів, а о котрій ширший сьвіт політичний не знав доси нїчого, єсть та, що три округи альбаньскі, прилучені до Македониї, будуть знову відлучені від Македониї і прилучені назад до Альбаниї, скоро лиш зачне ся переводити в Македониї реорґанїзация адмінїстрациї на основі арт. 3-го мірцштеґскої проґрами. Італїя свого часу спротивилась була сему прилученю, а ґр. Голуховский згодив ся тепер на то, щоби згадані округи

6.

„Ля стреґа“.

(З нїмецкого — бар. Ротенбурґа).

(Конець).

Візник заявив, що мусить задержати ся годину, бо єго конї вже дуже помучені. Я відправив єго і найняв другого візника. Все таки тревало пів години, заки той запряг. Ми скористали з неї, аби трохи покріпити ся. Але їда не конче нам смакувала на гадку, що бідна дївчина іде там десь полем о голодї серед такої бурі!

Почало вже смеркати, коли ми могли пустити ся в дальшу дорогу. Гостинець був місцями також не найлїпший і тому не могли ми так скоро їхати, як би хотїли. Лиш з трудом можна було розріжнити стати немногих подорожних, що мали відвагу випускати ся в таку непогоду в дорогу. Між ними не було тої, котрої ми глядали, хоч ми мусїли їхати вже яких дві години з Пелї. Нараз молоді конї сполошили ся так, що візник ледве міг здержати їх.

— Що там? — спитав я візника.

— Тут щось лежить на дорозї; не виджу, що то є.

Ведений причутєм, вискочив я з воза — то була Мария Анунцията, що зломана надзвичайним напруженем, упала там омлїла.

Ми підняли єї і занесли на віз. Між тим як візник навертав, аби вернути до Пелї, куди все таки було близше як до Коґолето, завинули ми єї в коци, які візник взяв був для своїх коний, і старали ся привести змлївшу до сьвідомости. Але то нам не удало ся.

— Она мертва! — скрикнув вкінци Томасо з розпукою.

— Жиє! — відповів я єму. — Єї живчик бє, хоч вправдї слабо.

Она лежала так без памяти, аж вкінци над'їхав з найбільшою скоростию другий віз нам на стрічу і з него кликнув якийсь голос моє імя. То був Роден. Як він пізнав мене в пітьмі, не знаю; може бути, що він закликав лиш на угад.

Одним скоком опинив ся він на земли з свого воза, котрий найняв в Ґенуї, скоро лиш довідав ся в готели, що я поїхав до Пелї і обіцянкою великої нагороди наглив візника до поспіху. Він хотїв всїсти до нас.

— Тут нема місця для вас, сіньоре! — гукнув до него громовим голосом Томасо.

Він подав ся назад, але в найблизшій хвили, не оглядаючи ся на грізну поставу старого, вскочив до воза і почав покривати лице непорушної дївчини горячими поцїлуями. Немов би в них була яка чародїйска сила, отворила она поволи великі очи і розглянула ся з зачудованем довкола себе. Нараз пригадала собі на всьо, що стало ся, легкий крик болю — она відопхнула єго і укрила лице на груди свого вуйка.

— Проч, сіньоре! — крикнув той — проч, або... — Єго рука сягнула за ножем, який він після звичаю свого краю носив за поясом.

Але заки він вспів єго витягнути, вхопив єго Роден своїми сильними пальцями за руку.

— Ніяких дурниць, старий! — крикнув він до него. — Мария Анунцията моя і ніяка сила пекла не вирве єї менї.

— До чорта! — закляв Томасо, силуючись надармо вирвати свою руку з зелїзного стиску — ви самі хиба вирвали ся з пекла? Нїколи, чуєте, нїколи не сьміє бути Мария Анунцията вашою!

Туркіт камінного бруку, на який заїхав віз в Пелї, перебив відповідь Родена. В готели, перед котрим віз задержав ся, велїв я сейчас покласти Марию Анунцияту, що між тим знов змлїла, до ліжка, а Роден побіг тимчасом по лїкаря. Вийшовши з комнати дївчини, лїкар зробив дуже поважне лице.

— Може бути, що то всьо добре скінчить ся — відповів він на тревожне питане Родена — але я бою ся, що прийде нервова горячка.

І так дїйстно було. Вже слїдуючого дня недужа почала маячити. То кликала найнїжнїйшими словами Родена, то говорила о нїм з відразою і страхом; раз появляв ся на єї лици щасливий усьміх, то знов єї черти вказували смертельну тревогу. Так тревало днями, тижднями. Милосердна сестра, яку я спровадив з Ґенуї, Томасо і я ходили коло неї на переміну. Роден жадав сперш у конче, аби і єго допустити до неї; але коли лїкар рішучо забо-

знову відлучити від Македонії і прилучити до Альбанії.

Мусить вже дійстно зле бути в Росиї, коли люди беруть ся до самооборони. Росийский міністер справ внутрішних розіслав окружник до кількох ґубернаторів, між иншими й до київского, на основі котрого надає ся тим ґубернаторам право видавати властителям більшої посілости позволенє формувати відділи міліциї для оборони маєтностий від погрому підчас розрухів аґрарних. Розпоряджене то видано для-того, що в послїдних часах надходило до мінїстерства справ внутрішних множество подань від властителїв більшої посїлости о позволенє на удержуванє міліциї. Що до заосмотреня міліциї в стрільне оружиє полишено рішенє місцевим властям войсковим.

З Петербурга доносять що московска Дума (рада громадска) прилучила ся до полїтичної проґрами конституцийно - демократичної партиї земств, але в виду того, що мусить заступати окремі інтереси міскі, постановила утворити окрему партию. Дума в Ковнї ухвалила вислати петицию до ради мінїстрів з просьбою о зрівнанє всїх народностий перед правом і о запорученє ненарушимости особи і приватного мешканя, свободу совісти, свободу слова і праси та о право виборче для жидів по містах.

З поля війни нема ніяких важнійших вістий. Де знаходять ся адмірали Рожественский і Тоґо зі своїми фльотами, ніхто не знає. Здає ся, що Японцї взяли ся до иншої як доси тактики і сидять тихо сховані десь в своїх портах а тимчасом розкинули плаваючі міни по мори, щоби в той спосіб сперти або й знищити росийску фльоту. На сей здогад наводять два случаї розбитя кораблїв за помочию підводних мін. Так розбив ся на водах коло островів Міаутау японьский пароход перевозовий „Шеюцумару", а в дорозї з Нючвану до Кобе анґлїйский пароход „Собралензе", на котрім було 60 людий залоги і 28 пасажирів. З всїх тих людий вирятувано всего лиш 60 і виловлено з води три трупи. Коли би то дійстно були сьвіжо розкинені міни, то Японцї готові ще наробити собі клопоту з Анґлїєю і другими державами европейскими.

Новинки.

Львів, дня 15-го мая 1905.

— **Знатоки до справ авторскої власности.** П. Управитель мінїстерства справедливости іменував в порозуміню з п. Мінїстром просьвіти до колеґії знатоків в справах авторскої лїтературної власности на 6 лїт: головою колеґії Антона Малецкого, заступника Людвика Фінкля, членами: Володисл. Белзу, Володисл. Ґубриновича, Кароля Естрайхера-Розберского, Йосифа Каленбаха, Войт. Кентшиньского, Адама Креховецкого, Людвика Кубалю і Йосифа Третяка.

— **Абонаментові білєти зелїзничі,** важні на 15 і 30 днів. Дирекция зелїзниць оповіщує: Почавши від 1 мая до 30 вересня кождого року буде видавати ся білєти абонаментові І. ІІ. і ІІІ. кляси з 15- і 30-дневною важкостию для слїдуючих ґруп і шляхів зелїзничих: Ґрупа 1. Сольногород; — ґрупа 2. північні Чехи: — ґрупа 3. полудневі Чехи; — ґрупа 4. всхідна Галичина, а то для шляхів: Львів-Стрий-Лавочне, Перемишль-Хирів-Стрий-Станиславів-Коломия, Станиславів-Галич-Острів-Тернопіль, Станиславів-Ворониянка; ґрупа 5. західна Галичина, для шляхів: Краків-Нове Загіре-Хирів, Краків-Величка, Новий Санч-Мушина-Криниця-Нове Загіре-Лупків, Струже-Тарнів, Ясло-Ряшів, Хабівка-Закопане.

Цїни білєтів абонаментових:

З важностию 15-ти дневною:

III. кл.	II. кл.	I. кл.
22 корон	38 корон	55 корон.

З важностию 30-ти дневною:

III. кл.	II. кл.	I. кл.
33 корон	55 корон	82 корон.

Місця видаваня білєтів.

Для Галичини видають білєти такі каси особові в стациях: Хирів, Дрогобич, Горлицї, Ясло, Коломия, Краків, Лавочне, Львів, Лупків, Новий Санч, Нове Загіре, Подгуже, Плашів, Перемишль, Ряшів, Станиславів, Стрий, Суха, Тернопіль, Тарнів, Закопане. Відень зелїзницї північної, бюро інформацийне ц. к. австр. зел. держ. у Відни, міске бюро ц. к. австр. зелїзниць у Львові пасаж Гавсмана 9, бюра продажи білєтів окружних ц. к, упр. північної зелїзницї у Відни і Кракові. Білєти абонаментові можна замавляти в поданих повисше для поодиноких ґруп місцях продажи найменше на 2 години, а в стациях ц. к. зелїзниць найменше на 24 годин наперед. Білєти абонаментові суть виставлені на імя властителя і управляють его до довільно частої їзди всїми до перевозу осіб призначеними поїздами у відповідній клясї. Властитель повинен свій білєт перед розпочатєм подорожи власноручно підписати. — Білєтів тих можуть уживати тілько ті особи, на котрих імя суть виставлені. — Кожде надужитє потягає за собою відобранє білєту без якого небудь відшкодованя. Неправного посїдача такого білєту буде ся уважати яко їдучого без важного білєту і потягне ся его до карно-судової одвічальности. Дїтям не прислугує жадне зниженє.

— **Депутация судових канцелїстів** явила ся дня 10 с. м. у п. Мінїстра скарбу, дра Косля, і просила, щоби попер їх заходи около полїпшеня долї. П. Мінїстер заявив, що знає материяльне положенє урядників сеї катеґориї і о скілько позволять державні фонди, буде старати ся вволити бажаню депутациї.

— **Обікража церкви.** З Рудок доносять: До церкви в Новосїлках гостинних коло Рудок влїз в ночи вікном злодій і обікрав церковну скарбону. Того самого дня патрулюючий жандарм Іван Вишнячук з Добрян коло Городка стрітив в коршмі в Годвишни якогось подорожного панка, що їхав панятою фірою до Городка, а запитаний, що він за оден, представив ся яко асекурацийний аґент. Але що не міг виказати ся ніякими документами, приарештував его жандарм і показало ся, що то був той сам, що обікрав церков в Новосїлках. Гроші всї при нім найдено і відобрано, а его відставлено до суду в Городку, звідки мають его приставити до суду в Рудках.

— **Нещастна пригода.** В Улвчиї, дрогобицкого повіта, упала дня 5 с. м. дочка Івана Габчака, 5-лїтна дївчина до цебра з кипячою водою і так тяжко попарила ся, що до кількох годин померла.

— **Арештованє скритоубийника.** Сими днями удало ся жандармериї в Банківцях на Буковинї викрити і арештувати злочинця Онуфрия Лазурка, котрий перед пятьма лїтами убив і ограбив в Румуниї Івана Мандока, родом з Бачини в Галичинї. Арештований признав ся до злочину.

— **Під колесами трамваю.** В суботу о 3-ій годинї по полудни дістала ся під колеса ваґона електричного трамваю у Львові на розї Бляхарскої і Руской улицї 3-лїтна жидівска дитина. Заки ваґон здержано,- колеса розторощили ноги дитинї. В тім случаю провинила ся головно нянька дитини, що не уважала на неї.

— **Добрий син.** В селї Клепарові коло Львова лучила ся в суботу така пригода. Николай Кусь, 20-лїтний кельнер, довідав ся, що его мати, властителька домку на Клепарові, продала свою посїлість. Взявши собі до помочи якогось другого драба, велів ему стояти на сторожи, а сам вбігши до хати, кинув ся на матїр, заткав її шматою уста, а відтак видер сховані за пазухою гроші в квотї 450 корон і утїк. Мати удала ся з жалобою до полїциї, але доси не удало ся злочинця зловити.

ронив, піддав ся; однако на его лици видко було такий глубокий біль і смуток, що навіть старий Томасо забував хвилями свою ненависть до виновника цїлого того нещастя і старав ся потїшати его, хоч очивидно на дармо.

Прийшов день, в котрім лїкар ожидав кризи. Довго опирало ся ніжне але сильне молодостию тїло недужої нищачій горячцї, тепер вкінци здавало ся, що не устоїть ся перед нею. Лице бідної дївчини звузило ся і поблідло; єї великі хороші очи запали ся глубоко, мала рука похудїла.

Вправдї єї очи не були вже такі мутні і я з тінию надії звернув на те увагу лїкаря. Але він сумно похитав головою.

— За пізно — відповів він тихо і приступив відтак до самого ліжка недужої, бо она порушала устами, немов би хотїла говорити.

— Томасо, Томасо! — шепнула.

Томасо, що увійшов був з лїкарем до комнати, приступив до неї і нахилив ухо до єї уст. Що она ему сказала, мусїло видко ему не подобати ся, бо его брови зморщили ся. Але она просила так дуже, що він не міг їй оперти ся.

Він обернув ся до лїкаря.

— Хоче его бачити! — сказав глухо.

— Кого?

— Маляря!

— Зробіть, як она хоче.

— Пустити его сюди? Єго, що довів єї до того? — В его очах пробила ся ненависть.

— Відмовите послїдній просьбі умираючій?

— Умираючій?

— Так, умираючій — сказав тихо лїкар.

Хвилю стояв Томасо, що все твердо вірив в подужанє сестріницї, немов би не міг зрозуміти того, що почув, відтак упав на крісло, закрив руками своє огоріле лице і гірко розплакав ся.

Я вийшов, аби покликати Родена, що як все в часї присутности лїкаря стояв під дверми комнати, до котрої не сьмів вступити і ждав на него. Я провів лїкаря до дверий готелю.

— Отже для тої бідної нема вже ратунку? — спитав я ще раз лїкаря.

— Коли Господь не зробить якого чуда — нема! — була его відповідь.

Між тим Роден підбіг до ліжка недужої і на вид хорошої дитини, на котрої лици клав вже свою печать ангел смерти, не міг заволодїти своїм глубоким болем. Він упав на колїна, ховаючи лице в подушки, а его широкі груди дрожали від судорожного плачу.

Мария Анунцията з любовію гладила его малою, помарнїлою рукою.

— Чого плачеш? — відозвав ся єї лагідний голос. — Длятого що я мушу умирати? Ах, милосердний Господь на небесах простить менї мої гріхи! Мати Божа буде за мною просити і я стану ангелом, таким як у нас в церкві намальований на великім престольнім образї! Правда, я була би радо лишила ся ще тут на земли, де так хорошо! Атже я ще молода. При тобі була би я радо лишила ся!

— Ти не можеш умерти! Я не дам тобі умерти! — скрикнув він дико в найбільшім болю.

— Тихо, будь тихо, друже! То гріх противити ся Божій воли! Єго сьвятій воли мусимо всї піддавати ся, ми бідні слабі люди! О, і менї так тяжко, так дуже тяжко іти від тебе! Знаю, що й тобі прийде тяжко розлучати ся зі мною. Але то мусить бути. Не роби менї тої розлуки ще тяжшою твоїм жалем! Я тебе надто любила, я так тяжко засмутила задля тебе мого доброго вуйка Томаса, що заступав менї вітця. То кара, що я тепер мушу розлучити ся з тобою! Ти согрішив против волї Божої, коли взяв мене з собою на корабель — але не сумуй! Коли я стану ангелом, буду день і ніч просити Господа Бога на вколїшках, аби він тобі простив!

Она замовчала утомлена. Роден хотїв промовити, але не міг. З его грудий добув ся лиш зойк, мов зраненого зьвіря.

— Не плач вже — просила ще раз. — Менї так жаль твого болю, так дуже жаль. Мусиш то перетерпіти, друже! Іди знов в сьвіт, з котрого ти прийшов! Будеш знов щасливий! Але коли нераз вечером будеш сам і поглянеш на засїяне зьвіздами небо, то погадай тодї, що ті зірки то отвори в небі, крізь котрі глядять ангели з неба на землю, на тих, котрих колись любили. Тодї і я буду дивитись на тебе. Тодї згадай мене!

Єї голова, яку она при послїдних словах піднесла, упала знов на подушку, а єї уста порушали ся в тихій молитві.

— **Незвичайна облога.** Францускі часописи доносять про таку подію з місцевости Уесо коло Шатлеро: Селянин Роа, 70-літний старець, убивши з мести довголітного свого ворога Ґрандиреда, коли его хотіли арештувати, укріпив ся в своїм домі і стріляє до кождого, хто пробує до него зблизити ся. Домок окружено войском і розпочато облогу, видячи, що безпосередний атак коштував кілька ранених вояків. Власти в труднім положеню, бо після законів францускихъ можна би до Роа стріляти тільки тоді, коли він стріляє — а він тоді добре укриває ся. Натомість коли він показує ся, прим. як їде по живність до инших забудовань, то тоді пильнує ся і ніколи не стріляє. Порушено думку, щоби домок розвалити з армат, але власти жаданого дозволу не уділили. Роа приготовив свій злочин з повною сьвідомостию і ждав два роки на его виконане, щоби скінчити 70 літ житя, бо у Франції старців 70-літних звичайно ніколи не карають смертию.

— **Загадочна смерть.** Вчера рано помер в бюрі заведеня обезпечень робітників від нещастних случаїв у Львові урядник того заведеня Йосиф Роск. Прийшов він около 7-ої години рано до бюра, а якийсь час пізнїйше найдено его лежачого на канапі, а з уст текла ему кров. Труп відставлено до заведеня медицини судової. Причину смерти виявить обдукция.

† **Помер** Омелян Пашкевич, емеритований професор ґімназиї, дня 10 с. м. в Самборі, в 66-ім році житя.

Телеґрами.

Відень 15 мая. Wien. Ztg. оголосила патент цісарский з дня 10 с. м. в скликуючий сойми краєві: Долїшної Австрії, Буковини і Форарльберґа на 17 с. м., Чехії на 18 с. м. і Істриї до Каподістриї на 25 с. м.

Відень 15 мая. В осередку міста в складі хемікалий фірми Корнблї вибух нині огонь. Підчас гашеня запалили ся материяли з клітовиня (целлюлоїди) і настав страшенний вибух. 4 пожарників тяжко покалічило, а 3 поліцияни і около 30 людий, що случайно туди переходили, одержали більші або менші рани. Напір воздуха підчас вибуху був так сильний, що в сусїдних домах висадило всї шиби. По 2-годинних заходах удало ся огонь спинити.

Петербург 15 мая. Оногди застрілив віцеадмірала Назїмова его ординанс Смірнов 3 вистрілами з револьвера. Смірнов зімстив ся за то, що Назїмов відправив его і віддав назад до войска. Віцеадмірал Назїмов був давнїйше начальником ескадри Тихого океана, а тепер начальником головного заряду ґідроґрафічного.

Софія 15 мая. Полковник Інаков хотів з дружиною зложеною зі 100 людий перейти до Македонії, щоби там пімстити ся за напад на дружину Стоянова. На приказ правительства дві компанії заступили ему дорогу і непустили; 20 повстанців арештовано.

Петербург 15 мая. Після насцівших телеґрамів з Москви, Саратова, Казаня, Кронштадта, Томска, Тифліса, Києва і Вологди вчерашний день (1 мая ст. ст.) минув спокійно. Під Москвою відбули ся збори робітників, на котрих виголошено бесіди, але до розрухів не прийшло. В Твері настав був в базарі переполох з незвісної причини і переніс ся до церкви де правило ся богослуженє; переполох був так великий, що треба було перервати богослуженє, а жінки і діти ховали ся поза престіл. В Ревли 3000 робітників хотіло добути ся до міста, а поліция їх розіґнала.

Мадрит 15 мая. Вчера відбуло ся тут републиканьске віче, на котрім бесідники критикували дуже остро поступоване правительства і закидали кабінетови нарушенє конституциї.

НАДІСЛАНЕ.

— Покличте сьвященика, нехай мене висповідає! — шепнула відтак завмираючим голосом.

Роден зірвав ся на ноги. Упер свій погляд повний невисказаної любови в недужу і не з розпукою як перше, але поважно, торжественно, мов напоминаючи, відозвав ся:

— Ти не умреш, Мариє Анунциято! Будеш жити, жити для мене, для щастя!

Она вдивила ся на него широко отвертими очима.

— Жити? — спитала тихо, мов дивуючись.

— Будеш жити, Мариє Анунциято! Жити для мене, для щастя! — повторив з торжественною повагою, простягаючи руку до неї. — А тепер спи, бідна дитино, спи!

Ще раз повторив він ті слова, відтак склонила она свою головку на бік і дійстно заснула.

Пополудни не прийшов лікар о звичайній годині. Я пійшов до него.

— Умерла? — скрикнув він, побачивши мене.

— Ні! Спить спокійно, без горячки!

— Не може бути! — скрикнув, хапаючи за капелюх і палицю та спішачи наперед мене.

Пересьвідчив ся о правдивости моїх слів. Хитаючи головою стояв коло еї постелї.

— Дивна річ, дійстно! — воркотів до себе, пригладжуючи свою густу, чорну бороду. — Нині рано був би я за еї житє не дав і зламаного гроша, а тепер.... видає ся, немов би влив в неї хто нову силу житя.

— Она не умре? — спитав дрожачими устами Томасо.

— Тепер надію ся, що она уратована. Але „як", то для мене загадка.

Томасо ледве міг здержати крик радости. Мусів вибігти, аби улекшити свому переповненому серцю. Ми вийшли за ним і побачили, як він обіймав Родена.

— Она уратована! — сказав лікар до маляря.

— Я то знав! — відповів Роден поважно.

До кількох тиждпів прийшла Мария Анунцията на стілько до себе, що могла при помочи любого проходжувати ся по огороді. Про роздуку їх обоїх не було вже очивидно бесїди. Коли она знов прийшла цілковито до здоровля і сияла своєю повною, молодечою красою, повінчав ся він з нею.

Ніколи того не жалував. Віцованя мудреців, як він звичайно любить називати Томаса і мене, не збули ся. Они жиють щасливо!

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1905.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Перем.)
	6·10	„ Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8 05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
8 40		„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	8·50	„ Кракова, Відня, Хирова (ч. Перем.)
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
	11·55	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч Пер.)
1 40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора. Сянока, Стрілок
2·15		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·45	„ Тухлї (15/6 до 30/9), Сколього (1/5 до 30/9)
	4·32	„ Яворова
	5·00	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·15	„ Підволочиск, Гусятина, Заліщик (на Підз.)
	5 25	„ Кракова, Відня, Хирова
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
		в ночи
	9·10	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·50	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10 20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева. Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

посп	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан. Потутор, Чорткова
	6 20	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	9 00	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	9·23	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·10	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	2 55	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	4·10	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	4·15	„ Кракова, Відня, Сянока
	4·20	„ Самбора, Хирова, Сянока
	5·50	„ Коломиї, Жидачева, Керешмезе
	5·58	„ Яворова
		в ночи
	6 25	До Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·30	„ Рави рускої
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля (1/5 до 30/9), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·55	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·05	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·10	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12 45		„ Кракова, Відня
2 00		„ Підволочиск, Заліщик, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Потутор, Скали
2 50		„ Кракова, Відня, Хирова
2 51		„ Іцкан, Калуша

Замітка. Час середно-европейский есть пізнїйший о 36 мінут від часу львівского. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цілий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недонада. (Телефона ч. 527).